Veilig in de enige Schuilplaats

Lezen: Psalm 91

Tekst: Psalm 91:1

Zingen:
Psalm 71:2
Psalm 92:1
Psalm 46:1,6
Psalm 32:4
Psalm 121:3,4
Psalm 72:7a en 8b

Geliefde gemeente, waar ben je eigenlijk nog veilig in deze wereld? Met alles wat er om ons heen gebeurt, dreigt letterlijk overal gevaar. Gevaar van terreur, aanslagen, oorlogen, vervolging, ziekte en natuurrampen. Op zee is het gevaarlijk, in de lucht is het gevaarlijk, op de weg is het gevaarlijk. Ja, ook in ons kleine Nederland wordt het steeds gevaarlijker. Ben je soms je leven niet meer zeker? Allerlei wereldgelijkvormigheid komt ook de kerk binnen. Allerlei wind van leer en secularisatie nemen toe. Heeft de welvaart nu zoveel zegeningen gebracht? En dan de gevaren die moderne media met zich meebrengen. Waar gaat het heen met onze politiek, op ethisch vlak, in ons wegzinkend vaderland?

Wat een gevaren! Waar ben je eigenlijk nog veilig? Bij al die gevaren die kunnen dreigen en waar je misschien wel eens van wakker ligt, is er één allergrootst gevaar. Dat is als een zondaar onverzoend sterft en buiten Christus God moet ontmoeten. Ja, waar zijn wij eigenlijk veilig sinds de zonde in de wereld gekomen is, eeuwen geleden in het paradijs?

En toch, gemeente, is er een plaats waar je veilig kunt zijn en veilig zult zijn, te midden van de gevaren in deze wereld, maar ook als het gaat om dat grote gevaar: onverzoend te moeten sterven. Gisterenavond hebben wij gehoord dat die plaats er is. Nog is er plaats! Dat woord is niet op 31 december 2025 gebleven, maar dat woord is meegegaan over de grenzen van de wereld. Ook vanmorgen mag het opnieuw gepredikt worden: Nog is er plaats, een plaats bij God. Het is die plaats waar de dichter van Psalm 91 over geschreven heeft. Het is een schuilplaats.

Wat zou ik u en jou beter kunnen toewensen aan het begin van het nieuwe jaar dan te mogen zitten en te mogen overnachten in die ene schuilplaats, waarvan we vanmorgen zullen horen dat dat Christus is? Wat zou de grootste zegen voor het nieuwe jaar zijn? Dat zondaren die op dit moment nog buiten die schuilplaats zijn, door Gods genade, door de prediking van het evangelie, door God Zelf in die schuilplaats gebracht worden. En dat degenen die door genade een plaatsje in die schuilplaats gekregen hebben, ook in dit nieuwe jaar mogen beoefenen om in die schuilplaats te zitten en er te overnachten, totdat het moment aanbreekt dat Gods kinderen van de aarde worden weggenomen en gebracht mogen worden in het Vaderhuis hierboven met zijn vele woningen.

Wij gaan vanmorgen luisteren naar de beste schuilplaats die er is. We schrijven ons thema boven de prediking: ***Veilig in de enige Schuilplaats*****.** Twee gedachten:

1. In de eerste plaats staan we stil bij de grote Eigenaar van die schuilplaats, want er wordt gesproken in onze tekst van de schuilplaats des Allerhoogsten en van de schaduw des Almachtigen.
2. In de tweede plaats staan we stil bij de gelukkige bewoners in die schuilplaats, want de tekst laat ons weten dat die in de schuilplaats is gezeten, die in de schaduw mag overnachten.

Het gaat vanmorgen over *Veilig in de enige Schuilplaats*: de grote Eigenaar van die schuilplaats en de gelukkige bewoners in die schuilplaats.

1. De grote Eigenaar van die Schuilplaats

Wie kent Psalm 91 niet? Het is een juweel te midden van de andere psalmen. Hoevelen zijn er niet geweest die door de eerste woorden en door eigenlijk heel de psalm vertroost zijn? Nee, niet iedereen. Johannes Calvijn, de reformator, schrijft in zijn verklaring bij Psalm 91 het volgende: *Deze leer is zeer nuttig, want hoewel allen van de voorzienigheid Gods spreken en erkennen dat Hij de Bewaarder is van de gelovigen, is er nauwelijks één op de honderd die zijn heil en welzijn in Zijn handen geeft.* Nou, dat is nogal een boodschap. Eén op de honderd! Zeg, zit je nu ook in stilte te bidden: *Heere, mag ik die ene dan zijn, die mag schuilen in die plaats van de Allerhoogste?*

Wie de dichter van deze psalm is, weten we niet. We vinden geen naam aan het begin van deze psalm. In de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament, is een opschrift toegevoegd dat luidt: *Een lofzang van David*. Nou, het zou een psalm van David kunnen zijn, want je hoort in deze psalm woorden die we ook in de psalmen van David tegenkomen, zoals toevlucht, sterkte, burcht en schild. Deze psalm spreekt ook van gevaren. Nou, als er één gevaren heeft gekend op zijn levensweg, is het David wel geweest.

Er is ook een andere gedachte, met name bij de Joodse verklaarders van het Oude Testament. Zij zeggen dat Psalm 91 van Mozes is. Want, redeneren de Joden, als er geen naam te vinden is bij een psalm, moet je naar de vorige psalm kijken. En als daar wel een naam te vinden is van een dichter, dan zal de volgende psalm, waar geen naam geschreven staat, ook wel door die dichter geschreven zijn. We weten dat Psalm 90 een psalm van Mozes is. Dus zeggen de Joodse rabbijnen: dan zal Psalm 91 ook wel van Mozes zijn. En Mozes kende ook de gevaren die in deze psalm worden bezongen.

Hoe het ook zij, gemeente, één ding is duidelijk: de dichter van deze psalm is een mensenkind geweest dat genade gevonden heeft in de ogen van de Heere. Hier is een mensenkind aan het woord dat door genade die ene schuilplaats heeft gevonden en in die schuilplaats mag zitten. Ja, daar zelfs mag overnachten. We zouden het ook vanmorgen zo kunnen zeggen: Psalm 91 is een psalm van een naamloze. Er staat geen naam boven. Misschien mogen we er vanmorgen wel boven zetten: *Een psalm van…* En misschien mag je je eigen naam dan invullen, zodat je gaat ervaren dat Psalm 91 jouw lied door genade geworden is. Omdat je door genade mag weten: *Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen*.

Deze eerste woorden van Psalm 91 vormen eigenlijk een samenvatting van heel de psalm. Je zou het kunnen vergelijken met Zondag 1 van de Catechismus, waar die ene troost, beide in leven en sterven, zo heerlijk wordt beleden, om vervolgens in heel die Catechismus te ontdekken hoe die troost verder wordt uitgelegd. Zo is het ook hier. De psalm begint met de woorden: *Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen*, om vervolgens te horen hoe de dichter dat heeft mogen ondervinden.

Ja, dan spreekt hij allereerst van een schuilplaats. Wanneer heb je nou een schuilplaats nodig? Als er gevaar dreigt, als er vijanden zijn die het op je leven gemunt hebben. Nu spreekt de dichter in onze tekst van een hele bijzondere schuilplaats, gemeente: de schuilplaats van de Allerhoogste. Dat betekent dat het een schuilplaats van God is. Want als God Zich vanmorgen aan ons openbaart vanuit het Woord als de Allerhoogste, dan betekent dat: boven God is niemand meer. Dat is ook niet zo, want God is werkelijk de Allerhoogste die er is.

En nu heeft die Allerhoogste God een schuilplaats. Mogen wij met recht zeggen dat die schuilplaats dus het bezit is van de Allerhoogste God. De Allerhoogste God is de Eigenaar van die schuilplaats. Ja, Hij heeft Zelf voor die schuilplaats gezorgd. Want als geen ander wist God van eeuwigheid al welk een ontzaglijk groot gevaar er op de aarde zou komen als de mens in zonde zou vallen. En dat is gebeurd, gemeente. De mens is zondaar geworden. De mens ligt van nature verloren, ten dode opgeschreven. Dan dreigt er zo'n groot gevaar: het gevaar om eeuwig verloren te gaan, om in de eeuwige dood terecht te komen, om eeuwig weg te moeten zinken onder de toorn van God. Want: *Geen zondaar zal het gewis verderf ontkomen, als in het gericht door God geen wraak wordt genomen*.

Dat wist God. Dat wist die Allerhoogste God al van eeuwigheid. En Hij wist het: degenen die Hij van eeuwigheid heeft liefgehad en verkoren tot zaligheid, die zouden omkomen als Hij Zelf niet voor die schuilplaats zou zorgen. Ja, Hij is werkelijk de Allerhoogste God, omdat Hij de meest geschikte schuilplaats kon uitdenken die er is. Geen mens had het ooit kunnen bedenken om zo'n geschikte schuilplaats te maken dan God alleen. Daarom is Hij met recht de Allerhoogste en wordt die schuilplaats ons vanmorgen gepredikt als de schuilplaats van de Allerhoogste God. Jawel: *De HEERE is groot, een heerlijk God, een Koning, die het zaligst lot, ver boven andere goden, kan schenken*.

En Hij is niet alleen de Allerhoogste God die dit heeft kunnen uitdenken, maar Hij is ook een Almachtige God. Hij is ook de Almachtige, zo zegt de dichter aan het begin van Psalm 91. Wat God van eeuwigheid als die Allerhoogste God heeft uitgedacht, heeft Hij ook als de Almachtige God werkelijk gegeven. Hij heeft Zelf gezorgd voor een schuilplaats waar een zondaar geen kwaad hoeft te vrezen, waar een zondaar werkelijk verlost kan zijn van de drievoudige dood, waar een zondaar werkelijk veilig is voor de toorn van God, en waar een zondaar nooit meer door de vloek van de wet verdoemd kan worden.

Gemeente, het is toch geen vraag meer vanmorgen wie die schuilplaats is? Wie het is die in onze tekst wordt aangewezen als de schaduw van de Almachtige, als de schuilplaats van de Allerhoogste? In vers 2 spreekt de dichter van *mijn toevlucht, mijn burcht*. Woorden waarmee hij die schuilplaats en die schaduw een naam gaat geven. Dus die schuilplaats wijst op een Persoon. Ook dat blijkt uit vers 2. Want luister eens hoe de dichter het onder woorden brengt: *Mijn Toevlucht en mijn Burcht, mijn God, op Welken ik vertrouw*. Hier spreekt de dichter dus tot de Heere. De Heere is zijn God. Maar hoe kan deze dichter nu zeggen dat de Heere zijn God is? Wel, gemeente, vanwege de schuilplaats van die Allerhoogste, vanwege de schaduw van die Almachtige, en dat is niemand anders dan Christus alleen.

Want dat woordje 'schuilplaats', waar we eerst even bij willen stilstaan, roept het beeld op van een steenrots, van een spelonk, van een kloof in de steenrots, waar een mensenkind naartoe kon vluchten als de doodsvijanden op de hielen zaten. Regelmatig komen wij dat tegen in het Heilige Woord van God. Denk bijvoorbeeld aan David, die moest vluchten voor koning Saul. Hoe dikwijls was hij niet in spelonken, in steenrotsen gevlucht om veilig te zijn voor Saul? Een van die spelonken kennen wij als de spelonk van Adullam. En als ik denk aan dat prachtige, diepe lied, het

Hooglied van Salomo, dan komen we daar een duif tegen, zittende *in de kloven der steenrots, in het verborgene ener steile plaats*.

Ziet u wel, meerdere keren komen wij Christus tegen in de Bijbel, voorgesteld als een schuilplaats, als een steenrots, als een spelonk. Omdat alleen in Christus veiligheid is voor de allergrootste gevaren die dreigen, ja, voor het grootste gevaar om eeuwig verloren te gaan. Als we dan even verder mediteren, gemeente, over Jezus als de schuilplaats, in de betekenis van zo'n spelonk, van zo'n steenrots, dan denk ik aan een moment aan het begin van de woestijnreis van het volk Israël onder leiding van Mozes, toen er geen water meer te vinden was. Eerst was het nog in Mara, waar de Heere bitter water zoet maakte. Toen kwamen ze bij Elim, met die waterfonteinen. Maar hoe heeft de Heere daarna het volk Israël van water voorzien? Doordat Mozes op een steenrots moest slaan. Toen kwam er een scheur in die steenrots en vloeide het water eruit. Dat water is blijven vloeien, zo zegt de Schrift, totdat het volk na veertig jaren in het beloofde land aangekomen is. En dan hoor ik Paulus in 1 Korinthiërs zeggen: *En de steenrots was Christus*.

En zo is Christus, die de schuilplaats voor Zijn kerk zal zijn, een geslagen steenrots geweest. Want God kon de zonde niet door de vingers zien. De zonden der wereld deden God ontbranden. Gods rechtvaardigheid eiste betaling voor de zonde, de straf op de zonde. En dat moest gebeuren. Het kon niet anders. En waar geen mens op de aarde was om dat grote werk van die Allerhoogste, Almachtige God te kunnen doen, daar heeft Christus gezegd: Vader, dan wil Ik wel die geslagen steenrots zijn. Zend Mij maar naar de aarde, o Vader. Maak Mij maar een mens, en laat Uw toorn over de zonden dan maar op Mij aankomen, en leg al de zonden van degenen die zalig worden maar op Mij.

En zo is Christus, die de schuilplaats des Allerhoogsten is, de geslagen steenrots geworden op aarde. Dan hoor ik op de achtergrond van Psalm 91 Jesaja getuigen: *Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen, en onze smarten, die heeft Hij gedragen; doch wij achtten Hem, dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was.* En dat was nu de weg die Christus moest gaan, dat was de weg die Christus wilde gaan, om een schuilplaats te kunnen zijn voor een zondaar die in de schuld staat bij God en die de toorn en de vloek van God verdiend heeft.

Daarom werd Jezus geslagen, gemeente. Zijn rug werd geslagen, Zijn handen en voeten werden doorboord, Zijn hoofd werd verwond, Zijn ganse lichaam werd geslagen, zodat uit al die wonden het bloed vloeide. En zo wilde Christus de geslagen steenrots zijn. Nee, toen Hij geslagen werd, was er voor Hem geen schuilplaats waar Hij schuilen kon. Toen Hij in de diepte terechtkwam van Zijn lijden, moest Hij het zelfs uitroepen: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*

Dan hoor ik de kerk van de Reformatie zo heerlijk belijden, zo troostvol belijden in ons Avondmaalsformulier: *Opdat wij nimmer meer van God verlaten zouden worden, ja, opdat we weer gemeenschap met God zouden krijgen.* Of, om het met de woorden van onze tekst te zeggen, opdat zondaren voor eeuwig een schuilplaats zouden hebben. Ja, dan is de Heere Jezus Christus de enige schuilplaats waar een verloren zondaar veilig is.

En waarom is die daar veilig? Weet u het? Weet jij het al? Mag je al in die schuilplaats zijn? Heb je door het werk van Gods Geest ontdekt wat nu die veiligheid is in de schuilplaats Christus? Het is dit: daar is God niet meer tegen je. Daar in die schuilplaats van de Allerhoogste wordt het echt ervaren, ziende op het bloed van Christus: *Gij vindt in gunst, en niet in wraak Uw lust, want de hitte van Uw gramschap is geblust*.

Weet u wat daar in die schuilplaats ervaren wordt door degenen die daar gebracht zijn? *Wat zullen wij nog tot deze dingen zeggen? Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn, Die ook Zijn eigen*

Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven; hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken? Weet u wat er in die schuilplaats ervaren wordt? Dat de naam van die schuilplaats Immanuel is: God met ons.

Maar die genade, gemeente, die gunst, kan dan ook alleen maar in die schuilplaats ervaren worden, daarbuiten niet. Hoor je het, u, jij die nog buiten de schuilplaats ronddoolt? Buiten deze schuilplaats is God nog steeds een verterend vuur en een eeuwige gloed, bij Wie niemand wonen kan.

Dan denk ik weer aan de preek van gisterenavond, toen ik iets zei over Mozes, die zo graag de nabijheid van de Heere wilde ervaren, toen zijn ziel zo geschokt was door die grote zonde met het gouden kalf. Toen begeerde hij zo graag nabij de Heere te zijn, want hij voelde het in zijn ziel: dat is verreweg het beste. En hij vroeg het ook: *Heere, laat me eens een ogenblik dicht bij U mogen zijn, zo dichtbij U, Heere, dat ik Uw heerlijkheid mag aanschouwen*. Maar toen zei de Heere: *Nee, Mozes, dat kan niet*. *Wie zal Mij kunnen zien en leven?*

En toch, toch heeft hij er iets van mogen zien. Als we er nog eens even over denken hoe dat toen gegaan is, dan ligt daar ook onderwijs in voor het geestelijke leven. Eerst klonk de boodschap: *Mozes, er is een plaats bij Mij*. En bij die openbaring, dat er een plaats bij God is, hoorde Mozes een aansporing, een indringende aansporing: *Daar zult gij u op de steenrots stellen*. Zoek die plaats, Mozes, vlucht naar die plaats. En zo werd Mozes werkzaam met het Woord van God, dat tweeledige woord: dat er een plaats is en dat hij naar die plaats moet vluchten. En hij deed het. Zo kwam hij bij die plaats, bij die steenrots, waarvan God gezegd heeft: *Daar zult gij u op stellen*.

En toen hij daar stond, kon Mozes niet meer verder. Het is waar, hij zag de schuilplaats, de Heere heeft het waar gemaakt wat Hij zei, en nu is hij tot die schuilplaats mogen vluchten. Maar dan, en dan staat het er zo mooi, dat de Heere Zelf Mozes in die schuilplaats zette. En zo kon Mozes iets van Gods heerlijkheid zien. Zo kon Mozes God ontmoeten. Zo kon Mozes gemeenschap met de Heere hebben.

Hoort u dat? Nu is er een schuilplaats voor de grootste der zondaren. Alleen in Christus kunt u weer rechtvaardig voor God worden. En wat is dat nodig voor de onbekeerde zondaar, dat dat gaat gebeuren in het jaar 2026. Maar, kinderen Gods in ons midden, wat blijft dat ook voor u nodig in het jaar 2026, om steeds weer in die schuilplaats des Allerhoogsten te mogen zitten. Ja, om daar te mogen vernachten in de schaduw des Almachtigen. Tot die schuilplaats wordt u genodigd. Die schuilplaats is niet gesloten, maar die schuilplaats is geopend, ook voor u, ook voor jou. Nou zeg, heb je de behoefte eraan? Kun je niet meer buiten die schuilplaats?

2. De gelukkige bewoners in die schuilplaats

Wie zijn het dan die die behoefte krijgen aan deze schuilplaats? Wie zijn het dan die in deze schuilplaats een plaatsje mogen krijgen? We gaan het in onze tweede gedachte overdenken: de gelukkige bewoners in die schuilplaats.

Ja, er is een schuilplaats: de schuilplaats van de Allerhoogste. Het is de schaduw van de Almachtige. En in die schaduw mag de dichter zitten. Hij mag daar vernachten. Hoe is die dichter daar nu gekomen, in die schuilplaats, onder die schaduw? En misschien is dat wel jouw vraag, uw vraag: Hoe kom je daar nu? Degenen die er gebracht zijn, die weten het. Dan ga ik het maar illustreren aan de hand van Gods Woord, want dan ga je altijd veilig, dan ga je ook altijd zuiver.

Zojuist zei ik dat in de Bijbel meerdere keren de Heere Jezus wordt voorgesteld als een schuilplaats, en dan in de betekenis van een steenrots, een spelonk, waarin je schuilen mag. Dan denk ik heel bijzonder aan de spelonk van Adullam, waar koning David eens naartoe gevlucht was, toen hij moest vluchten voor Saul, zo zei ik zojuist. En weet u, die geschiedenis, dat koning David daar is, vind ik nu zo'n mooie, sprekende illustratie van de weg die een zondaar gaat om in de schuilplaats Christus terecht te mogen komen.

Want wat laat Gods Woord ons weten? David was daar niet alleen. Er zaten nog meer mensen in die spelonk van Adullam, wel meer dan 400. Wat waren dat nu allemaal voor mensen die daar kwamen? Ik ga het u letterlijk voorlezen uit de Schriften: *Tot hem, tot David, vergaderde zich alle man die benauwd was, en alle man die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was; want hij, David, was tot overste over hen, zodat bij hem waren omtrent vierhonderd mannen*.

Hoe komt een zondaar tot Christus? Wie kan het vanmorgen getuigen uit zijn eigen leven? Wie mist het nog? Hier heb je prachtige kenmerken van een zondaar die in de schuilplaats Christus terechtkomt. Hij is benauwd, hij heeft schuld, en hij is bedroefd. Zo gaat het toch? Tenminste, dat zegt de Schrift. En is het zo niet dat als de Heere je nu laat zien wie je bent en je komt in aanraking met Zijn wet, die je alleen maar veroordelen kan, die je alleen maar vervloeken kan vanwege je zonde van bedrijf en nalatigheid, ga je dan David niet begrijpen, die het uit heeft geroepen: *Ik ben, door Uwe wet te schenden, krom van lenden, vol van druk, benauwd van hart*?

Kom je er niet achter, door de schuld van de Heilige Geest, dat je met al die zonden die je tegen de Heilige Wet gedaan hebt, dat je daarmee in de schuld staat bij God en dat Gods recht eist dat voor die schuld betaald wordt? Dat je als het ware opgejaagd wordt naar die schuilplaats, omdat je het gaat ondervinden: Ik kan het echt niet. Ik kan de prijs der zielen, dat rantsoen aan God, in tijd noch eeuwigheid voldoen?

En is het ook niet zo dat als de Heere je gaat zalig maken, dat Hij Zijn liefde gaat uitstorten in je hart, waardoor je juist zo bedroefd wordt, omdat je God niet gegeven hebt wat Hij zo waard is, dat je God met heel je zondige leven de eer niet gegeven hebt die Hij zo waard is? Dan kun je David zo begrijpen, die onder tranen heeft uitgeroepen: *Verberg Uw oog voor mijn bedreven kwaad, waardoor mijn ziel gevoelt de diepste wonden; delg, delg toch uit mijn schuld en al mijn zonden, en spreek mij vrij van mijn gruweldaad*.

Ja, dan ben je een mens in nood, dan voel je je ongelukkig, dan kun je nergens meer veilig voelen voordat je in die schuilplaats gekomen bent: Christus, die grote spelonk van Adullam. En als je dan van die spelonk gaat horen en je gaat ontdekken dat die spelonk geopend is voor zulke slechte mensen, dan komt er toch een honger, dan komt er toch een dorst, dan komt er toch een vluchten tot Christus als een benauwde, schuldige, bedroefde zondaar? Nee, dan kun je geen rust meer vinden in aangename gestalten en in je tranen en in de psalmverzen die je ziel raakten. Dan moet je naar Christus toe, want buiten Jezus kom je om.

Wat een wonder als je tot die schuilplaats komen mag, getrokken wordt om, net als Mozes, in die schuilplaats gezet te mogen worden. Ja, dan wordt het waar: *gezeten in de schuilplaats des Allerhoogsten*, waar je ook mag *vernachten in de schaduw des Almachtigen*. Twee prachtige woorden: *gezeten* en *vernachten*. Weet u wat die twee woorden betekenen? Die betekenen rusten, maar wel met een onderscheid. Het zitten in die schuilplaats betekent als het ware rusten op het enige offer van Christus. Zitten betekent er verblijven, er mogen rusten, erop mogen steunen en leunen. Gaat dat de kerk des Heeren niet leren, om nu in die schuilplaats des Allerhoogsten op Christus te rusten, op Hem alleen?

En wie zo op dat fundament geplaatst is en op dat fundament rusten mag, die gaat ook vernachten. Dat doet ons denken aan de nacht, jongens en meisjes. In de nacht kom je tot rust als je slapen mag. En diegenen die nu rusten op Christus, die gaan ook rust vinden in Christus, steeds weer opnieuw. Die mogen steeds weer ervaren dat ze mogen vernachten onder de schaduw van de Almachtige.

Wat betekent dat dan? In de Bijbel wordt het woordje 'schaduw' regelmatig verbonden met het woord 'vleugelen'. Nee, niet in de betekenis van de vleugelen van die machtige arend, weet u nog, die zijn jongen opvangt, maar nu vleugelen waar je onder schuilen kan. Dan moeten we niet heel letterlijk aan vleugels van een arend of van een andere vogel denken, maar dan moeten we dat woordje 'vleugelen' geestelijk, symbolisch uitleggen. Ik heb u dat wel eens meer uitgelegd: als een bruidegom zijn bruid ging halen op de dag van het huwelijk, dan sloeg de bruidegom zijn mantel om zijn bruid heen. Hij maakte als het ware van die mantel vleugels om zijn bruid heen.

Die gedachte komen wij tegen in Ruth 2 vers 12: *De HEERE vergelde u uw daad,* zegt Boaz tegen Ruth, *en uw loon zij volkomen van den HEERE, den God Israëls, onder Wiens vleugelen gij gekomen zijt om toevlucht te nemen*. En als Ruth dan tot hem de toevlucht neemt en als het ware vraagt of Boaz haar bruidegom wil worden, dan vraagt ze er ook om of hij zijn vleugel over haar wil uitbreiden. En als dan zo'n bruidegom op de dag van de bruiloft als het ware de vleugelen van zijn bruiloftskleed om zijn bruid heen sloeg, drukte hij zijn bruid tegen hem aan, dan drukte die bruidegom zijn bruid tegen zijn hart. Dan werden ze samen verenigd als man en vrouw tot één vlees. En dan zei de bruidegom tegen zijn bruid: Nu ben je van mij. Ik sta voor je in. Bij mij ben je veilig. Je bent voor altijd de mijne.

In dat licht horen wij het ook in het boek Hooglied, de bruid en de bruidegom tegen elkaar zeggen: *Gij zijt mijne, en ik de zijne.* Kijk, wanneer een zondaar mag vluchten tot Christus, die enige schuilplaats, dan zal Christus als die grote Bloedbruidegom Zijn vleugelen gaan uitspreiden. Dan zal Hij Zijn vleugelen, Zijn mantel der gerechtigheid, om zo'n naakte zondaar heen slaan. Dan zal Hij het gaan zeggen, dan zal Hij het je gaan toefluisteren: *Als Ik nu bij u voorbijging, zo zag Ik u, en het was de tijd der minne; zo breidde Ik Mijn vleugel over u uit, en Ik dekte uw naaktheid; ja, Ik zwoer u, en Ik kwam met u in een verbond, spreekt de HEERE, en gij werd de Mijne*.

Dan wordt het waar: *Al wat de Vader Mij geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen*. Dan ben je veilig, gemeente, veilig voor tijd en eeuwigheid. Wat zijn die bewoners in die schuilplaats van de Allerhoogste toch gelukkige mensen! En wat zijn ze daar veilig bewaard! Want er dreigen zoveel gevaren. Laat ik een paar gevaren vanuit de psalm nog noemen.

Er wordt in vers 3 gesproken over *de strik des vogelvangers*. Onze kanttekenaren zeggen terecht dat daar in het bijzonder de duivel mee bedoeld wordt, met name zijn listige manieren om een kind van God weer in zijn macht te krijgen, om een zondaar die gevlucht is tot die schuilplaats er als het ware weer uit te trekken. O ja, zolang het geloof op Christus ziet, dan zijn ze in die schuilplaats en voelen ze het ook: Hier zitten we nu, hier mogen we overnachten. Maar het kan zomaar gebeuren dat in het geloofsleven het geloof verzwakt. Dan komt de duivel tevoorschijn om die verzwakte gelovigen te vangen in zijn strikken. Zo hitste hij David eens op om een volkstelling te doen. David viel in die strik van de vogelvanger en hij kon er zelf niet meer uitkomen. Hij was voor zijn waarneming helemaal weer buiten de schuilplaats terechtgekomen.

Hoe kon David er ooit weer in terugkeren? Het kon alleen als de Heere hem weer opzocht. Want al dacht David dat hij met zijn zonde buiten de schuilplaats gevallen was, met een onzichtbare hand en die onzichtbare band hield God, hield Christus, de man naar Zijn hart toch vast. En in de weg van het offer mocht David opnieuw ervaren in de schuilplaats te mogen zitten. En werd hij verlost

uit de strik van de vogelvanger en kon hij het zingen: *We ontkwamen haast des vogelvangers net, de loze strik tot ons bederf gezet, de strik brak los, en wij zijn vrij geraakt; de HEERE is ons tot hulp, op ons gebed, Die God, Die aarde en hemel heeft gemaakt*.

Nog een tweede gevaar vinden we ook in vers 3. Daar wordt gesproken over *een zeer verderfelijke pestilentie*. Dat ziet op een ziekte, op een ongeneeslijke, ernstige, gevaarlijke, besmettelijke ziekte. Laten we dat allereerst maar letterlijk nemen, want door de zonde zijn ook de ziekten in deze wereld gekomen. Verschillende van ons weten daar wel vanaf. En we weten ook niet wat in het nieuwe jaar allemaal openbaar zal komen. En toch is daar in de hemel een Almachtige God die voor een ziekte kan bewaren, die zelfs een ziekte kan genezen. Maar soms, in ondergrondelijke wijsheid, laat Hij ook een ziekte of een gebrek. Waar kun je dan veiliger zijn dan in die schuilplaats van de Allerhoogste als een ziekte zich openbaart?

Dat woord 'pestilentie' heeft ook een figuurlijke betekenis in de Schrift. Het is ook het beeld van de zonde. En is dat ook niet een gevaar na ontvangen genade soms, dat een kind van God, die wel in die schuilplaats gebracht is, toch weer in de zonde kan vallen? Was het daarom niet nodig dat de Heere Jezus tegen Zijn discipelen zei: *Blijft in Mij, de enige schuilplaats, en Ik in u; gelijk de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, zo zij niet in den wijnstok blijft, alzo ook gij niet, zo gij in Mij niet blijft. Want zonder Mij kunt gij niets doen*. Maar dat kost strijd om in die schuilplaats te blijven. En dan toch te bemerken dat je verkocht bent onder de zonde en dat je zo vleselijk blijft. Toch zal de Heere Zijn afdwalende kinderen steeds weer opzoeken. Wat staat het dan toch krachtig beschreven in het Doopsformulier: dat als wij somtijds in zonde vallen, dat we niet aan Gods genade mogen vertwijfelen, noch in de zonde blijven liggen, overmits God een eeuwig verbond met Zijn ganse kerk heeft opgericht en daarom zal Hij steeds weer de afkeringen genezen.

Nog een gevaar wil ik u noemen. In vers 13 wordt gesproken over *een felle leeuw, een jonge leeuw, een slang, een draak*. Ik hoef u niet te vertellen wie met deze woorden wordt aangeduid. Het is ook de duivel, maar heel in het bijzonder wordt hij hier aangeduid als de satan met zijn aanvechtingen. Wat kan de duivel tekeergaan! Maar wat een zegen als je dan mag vluchten tot die schuilplaats des Allerhoogsten en dat je in die schuilplaats des Allerhoogsten mag zitten. Dan kan de duivel je geen kwaad meer doen. Dan kan hij van alles inwerpen, maar dan ben je veilig achter het schild van Christus.

O, toen Luther eens onder grote aanvechtingen van de duivel verkeerde, weet u wat hij toen mocht doen door het geloof? Toen mocht hij de duivel wijzen op zijn Almachtige Christus. En daar was hij veilig. En daar kon de duivel niet tegen. Want als er één Persoon is waar de duivel doodbenauwd voor is, dan is het die overwinnende Christus, Die de satan met heel zijn hellemacht heeft overwonnen. Daarom, als je nu aangevallen wordt door de duivel, dan is Christus de beste plaats om te schuilen, de schuilplaats Christus, onder Zijn vleugelen. Om het daar tot Hem te zeggen: *Twist met mijn twisters, Hemelheer; ga mijn bestrijders toch te keer; ja, vertroost mijn ziel in haar geween, en zeg haar: Ik ben uw heil alleen*.

Zo is Christus, gemeente, de beste en de enige schuilplaats in alle gevaren: geestelijke gevaren, gevaren in het tijdelijke leven. Wat een gevaren zijn er niet! Maar wat een wonder als je te midden van die gevaren in die schuilplaats mag zitten, onder die vleugelen mag vertoeven. Ja, daar zul je de weldaden van Christus ontvangen. En die gaan zo ver dat Christus zelfs het engelenheir in de hemel heeft gemobiliseerd om Zijn kerk te beveiligen door de woestijnreis van dit leven. Want: *Hij zal Zijn engelen van u bevelen, dat zij u bewaren zullen op al uw wegen; zij zullen u op de handen dragen, opdat gij uw voet aan geen steen stoot*.

Wat een gelukkige bewoners in de schuilplaats Christus, veilig voor tijd en eeuwigheid, in goede dagen, in kwade dagen, in de grootste benauwdheden. Zegt de Heere: *Zal Ik nog bij u zijn; in zes benauwdheden heeft Hij verlost, in de zevende benauwdheid zal Hij opnieuw verlossen*. Want Jezus Christus is in de allergrootste benauwdheden geweest en Hij is in de hemel als de triomferende Koning en tegelijk als de medelijdende Hogepriester, Die altijd leeft om voor Zijn kerk te bidden.

Gemeente, we gaan afsluiten. Nog een keer de vraag op deze eerste dag van het nieuwe jaar: Waar bent u? Waar ben jij nu veilig? O, het is alleen in de schuilplaats des Allerhoogsten, dat is Christus. O, onbekeerde zondaar, ga je nu zonder Christus het nieuwe jaar in? Buiten deze schuilplaats, hoelang denk je het daar nog vol te kunnen houden? Benauwt het je nu niet dat je buiten die schuilplaats eenmaal moet omkomen? Zie je dan niet het geluk van die mensen die door genade in die schuilplaats zijn gebracht?

O, wat zal er overblijven als je buiten deze schuilplaats eenmaal moet sterven? Dan lees ik in Openbaring 6: *En de koningen der aarde, en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, de machtigen, en alle dienstknechten, en alle vrijen, verborgen zichzelf in de spelonken en in de steenrotsen der bergen bij de wederkomst van Christus. En zij zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons, en verbergt ons voor het aangezicht Desgenen, Die op den troon zit, en voor den toorn des Lams. Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie zal kunnen bestaan?*

O, wat ik je bidden mag: vlucht toch tot die ene schuilplaats die geopend is, voordat het eeuwig te laat is. Laat je toch met God verzoenen. De schuilplaats is er, de schuilplaats is geopend. En boven de spelonk staat met bloedrode letters geschreven: *Wendt u naar Mij toe, en wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God, en niemand meer.*

Zalig de zondaar die komen mag, zalig de zondaar die daar gebracht is, die zitten mag, rusten mag op het volbrachte werk van Christus en steeds weer rust mag vinden bij Hem Die gezegd heeft: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*. Die kan zingen: *Gij zijt mij, Heere, ter schuilplaats in gevaren; Gij zult mij voor benauwdheid trouw bewaren; Gij omringt mij, dat Gij mij in ruimte stelt, met blij gezang, dat mijn verlossing meldt*.

Amen.

Nieuwjaarstoespraak door ouderling Naaktgeboren

Op deze nieuwjaarsmorgen mogen we met blijdschap terugzien op het afgelopen jaar. Wat is de Heere opnieuw goed geweest. Bijna drie jaar mag u, dominee De Bruin, al aan de gemeente van Rotterdam-Kralingen zijn verbonden, om hier Woorden der Zaligheid te verkondigen.

U hebt onder ons uw arbeid mogen voortzetten. In een kleine gemeente in een grote stad. Wij merken op dat Hij u liefde en gezondheid geeft om te mogen arbeiden in Zijn dienst. Het is niet vanzelfsprekend dat gezondheid en kracht ons deel mag zijn en we zijn er dankbaar voor dat Hij het u gegeven heeft.

We denken ook aan u, familie de Bruin. We zijn dankbaar dat u en jullie ook hier in Rotterdam-Kralingen een vertrouwd plekje hebben mogen ontvangen. De Heere gedenke u en jullie ook in 2026.

En gemeente, we leven in verwarrende tijden, zowel in het grote wereld gebeuren als in onze kerken. Helaas moest de Generale Synode de opdracht om kerk te zijn terug geven aan de plaatselijke gemeenten. De Heere beware ons voor eigen gekozen wegen en wijze ons bij de voortduur de weg die we moeten gaan. We hopen dat de nood van de kerken bij de voortduur een plaats in uw gebeden mag hebben. We zijn ook als gemeente aan elkaar gegeven. Samen mogen we de gemeente van Rotterdam-Kralingen zijn. We bidden en wensen elkaar toe dat we in oprechte verbondenheid aan elkaar, in liefde en trouw ook het jaar 2026 van de Heere mogen ontvangen en dat vrucht op de ambtelijke arbeid gegeven mag worden.

Mij is opgevallen dat u geregeld een gedicht noemt in uw preek. Het lijkt mij dan een gelegen moment om nu, op nieuwjaarsdag, een gedicht voor te lezen. Het is een tweespraak.

Er liep een zaaier over ’t land In opdracht van zijn heer;
hij strooide daar met gulle hand de beste tarwe neer.

U hebt bij ons Gods Woord gezaaid, geliefde dominee;
de Heere die de vruchten maait, gaf ’t beste zaad u mee.

Maar ach een deel van ’t land was weg, een platgetreden pad;
daar was geen grond, er kwam geen eg, een vogel kwam …. en at!

Zo viel veel kostbaar zaad ook hier op harde hartengrond;
de satan was er dadelijk bij. En weg was het terstond

Een deel viel in een ondiep land, het groeide snel en mooi;
maar in de zomerzonnebrand verdorde het tot hooi.

Zo was men soms verheugd en blij, vond men uw preken goed,
maar bleef er ongebroken bij en ver van Jezus’ bloed.

Ook zag u soms iets van berouw, dan was uw hart verblijd,
maar ’t was vaak als een morgendauw; die blijft maar korte tijd.

Want werd de schone schijn beproefd, dan bleek in nood en pijn
die snelle vreugd of ’t kort berouw een tijdgeloof te zijn.

Een ander deel van ’t goede zaad viel in het doorngewas;

het woekerende distelkwaad verstikte het al ras.

Zo is ’t het zorgen voor de tijd, de zucht naar geld en goed,
’t begeren van vergankelijkheid, wat ‘t zaaisel sterven doet.

Maar toch was er ook goed grond: het omgeploegde land,
Waar ’t zaad een diepe aarde vond en groeide tot een plant.

Zo was er hier ook hartengrond die, door God toebereid,
’t gezaaide Woord niet tegenstond maar waar het nu gedijt.

De planten groeiden door Gods gunst: een lust voor ’s landmans oog;
die wasdom was geen mensenkunst, maar zegen van omhoog.

Ziet u nu terug, met zorg en zucht, bedenk dan van uw werk:
uw zorg was ’t zaad maar niet de vrucht: De HEERE bouwt Zijn Kerk!

Niet ieder zaad was tegelijk van kiem tot vrucht gegroeid;
ook was de vrucht niet even rijk, maar dat bleef ongemoeid.

Neem zo uw zorgen, dominee, van wat er worden zal
van zaad en vrucht niet met u mee; u weet noch tijd noch tal.

Misschien ontkiemt er nog een zaad en neemt de vrucht nog toe.
Bid God die boven alles staat, opdat Hij wonderen doe.

Hoe groot de vrucht van ’t werken is, wordt bij de oogst geschouwd;
Dan blijkt, hoe het verdubbeld is, ja zelfs tot honderdvoud.

Zo zingt van wat u jaar op jaar gezaaid hebt in de tijd,
de vrucht, toch eenmaal openbaar, Gods lof in eeuwigheid

Dit gedicht is van ds. C.J. Meeuse.

Dominee: Wie het zaait draagt dat men zaaien zal, gaat wenend voort en zaait het al. Maar..hij zal met gejuich te goeder uur de schoven dragen in de schuur!

We gaan besluiten met het zingen van psalm 72: 7a en 8b en doen dit zo mogelijk staande.

Nooddruftigen zal Hij verschonen;
Aan armen, uit genâ,
Zijn hulpe ter verlossing tonen;
Hij slaat hun zielen gâ.
Is op het land een handvol koren,
Gekoesterd door de zon,
't Zal op 't gebergt' geruis doen horen,
Gelijk de Libanon.

Reactie van de dominee op de toespraak

Broeder Naaktgeboren, hartelijk dank voor uw welmenende woorden namens kerkraad en gemeente gesproken. Hier werd ik helemaal in getekend. We kennen elkaar al een klein beetje, na drie jaar. Dit was precies zoals het in mijn hart ligt. En gemeente, dat mannetje wat elke keer onderaan die preekstoel staat, is niet meer dan iemand met een handje vol koren. Meer heb ik niet. En de Heere geeft in de studeerkamer best veel. Maar dan voel ik me zo klein en nietig. Maar wat een wonder wat hier nu staat. Als ik dat kleine handje koren mee mag nemen op de preekstoel, om het hier in Kralingen over u uit te strooien. Dan blijft het wel staan, dat er veel vrucht zal zijn. En laten wij, ik met u en u met mij, veel op het welbehagen van de Heere mogen zien, dat door zijn hand gelukkiglijk voortgaat. En dat we steeds mogen bidden onder en bij de prediking van het woord: *Ontwaak noordenwind en kom gij zuidenwind, doorwaai ook deze hof, opdat de specerijen mogen uitvloeien tot eer van God*. En als de Heere dat gebed geeft en dat gebed verhoort, wat krijgen we dan? Een gezegend 2026! Want dan zullen we gaan bemerken dat dit nieuwe jaar het wel-aangename jaar des Heeren is. En dat wens ik ons allen van harte toe. Hartelijk dank voor de wensen die we kregen, ook in de achterliggende tijd. En ik wens u voor vandaag een gezegende dag. En binnen afzienbare tijd hoop ik u weer op deze plaats te mogen ontmoeten. God zegene u.